

Arrest

nr. 31 154 van 4 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig van Kawangware, Nairobi. Na uw studies hielp u uw moeder bij het huishoudelijke werk. Uw vader werkte in de transportsector, voor een Keniaanse minibus ‘matatu’ op de lijn richting Kangemi. Uw vader behoorde sinds 2007 bij de Mungiki-sekte. Uw vader wilde dat uw moeder ook lid werd van de Mungiki en dat ze zou worden besneden. Op een avond kwam uw vader met een groep andere Mungiki-leden naar het huis. U hoorde een discussie met uw moeder. Er was ruzie en sinds dat moment in januari 2008 is uw moeder verdwenen. Nadat uw moeder verdween, dwong uw vader u om met hem te slapen. U werd door uw vader misbruikt en met de dood bedreigd als u het iemand zou vertellen. Eind april 2008 werd u door uw vader naar een huis in Kawangware 56 gebracht. U zag er een tiental vrouwen. Er werd u gezegd dat uw vader u er had gebracht voor uw besnijdenis en voor uw toetreding tot de Mungiki. U antwoordde dat u het niet wilde en u begon te wenen. De vrouwen hielden uw handen en benen vast en

u werd besneden. U ging in shock en verloor het bewustzijn. U werd later wakker in een kamer in het huis. U werd met traditionele medicijnen verzorgd en verbleef er twee weken. Na twee weken was u een dag alleen in het huis. U liep weg naar het busstation. U nam een bus en stapte uit aan de halte Railway Station. U zag er politie en u vertelde hen uw situatie. De agenten vroegen u hen iets te geven, maar u had niets. Een agent riep 'Kikuyu, Mungiki' en u werd niet geholpen. U vertrok en ging naar Kibera. U verbleef vier dagen in Kibera op straat. De tweede dag werd u door uw vader opgebeld. Hij dreigde ermee u te doden omdat u door weg te lopen een van de Mungiki-regels had overtreden. In Kibera ontmoette u een man (J.N.). (J.) zocht een vriendin om te huwen en u ging akkoord met zijn voorstel. U leefde op straat en kreeg van (J.) eten. U vertelde dat u nergens naartoe kon gaan, omdat u problemen had met uw vader. U volgde (J.) naar zijn hotel nabij Readway, Nairobi en u verbleef negen dagen in het hotel. (J.) regelde uw documenten en uw reis. U hebt Kenia samen met (J.) verlaten op 29 mei 2008. U reisde via Amsterdam, Nederland naar België. (J.) nam u mee naar een appartement waar hij u achterliet. Op 2 juni 2008 kwam hij terug naar het appartement en hij misbruikte u. U probeerde zich te verzetten en weende. Hij zei u weg te gaan en liet u achter aan een station in Brussel. U vroeg hulp aan een dame. U hebt op 3 juni 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor uw vader en de Mungiki-sekte, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen aflegt over de activiteiten van uw vader en over de Mungiki. U verklaart dat uw vader sinds 2007 bij Mungiki is en hij zich anders gedroeg en kleepte (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart dat uw vader bloed dronk en zijn vrienden met messen in jullie huis kwamen. Het is opmerkelijk dat hij u en uw moeder enkel vertelde dat het Mungiki was en jullie verder niets uitlegde (zie gehoor CGVS, p.4). Gevraagd naar de activiteiten van uw vader dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat hij dit niet thuis deed (zie gehoor CGVS, p.4), weinig afdoende is, gezien uw vader zijn vrienden naar jullie huis bracht. Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader met zijn vrienden besprak, antwoordt u dit niet te begrijpen omdat ze hun eigen termen gebruikten (zie gehoor CGVS, p.5). Het is vreemd dat u helemaal niets zou hebben opgevangen wanneer een groep van ongeveer 15 personen in jullie huis kwam. Daarbij verklaart u dat uw vader eiste dat uw moeder besneden zou worden en dat uw moeder ook bij Mungiki zou gaan (zie gehoor CGVS, p.4), waardoor het bevreemdend is dat u niets meer zou afweten of zich zou informeren over de Mungiki. Het is tevens merkwaardig dat u geen vragen hebt gesteld nadat uw moeder plots verdwenen is na een ruzie (zie gehoor CGVS, p.4). Noch stelde u zich vragen toen u uw moeder hoorde zeggen dat ze niet wilde besneden worden. U blijkt verder de betekenis van een besnijdenis, volgens uw verklaringen bij u uitgevoerd door Mungiki-vrouwen, niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat u door uw vader naar een huis werd gebracht, waar u werd besneden, maar er u geen verdere uitleg werd gegeven (zie gehoor CGVS, p.9). Aangezien u in 2008, het jaar waarin u uw persoonlijke problemen situeert, toch 23 jaar was, mag van u toch verwacht worden dat u al beter op de hoogte zou zijn van de activiteiten van uw vader of er u toch beter over had geïnformeerd. Het feit dat dit duidelijk niet het geval is, doet ernstig twijfelen aan de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming hebt gezocht tegen uw vader en de Mungiki. U verklaart bij het treinstation politie te hebben aangesproken en hen uw probleem te hebben verteld (zie gehoor CGVS, p.9). Nadat u door een agent werd toegeroepen, besloot u weg te gaan. U stelt nadien uw problemen niet meer op een politiekantoor te zijn gaan melden, zelfs niet nadat u uw situatie aan (J.) had toevertrouwd (zie gehoor CGVS, p.9). Zelfs wanneer u door uw vader per telefoon met de dood werd bedreigd, meldde u dit niet bij de autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.10). Nochtans mag worden aangenomen dat u eerst alle beschermingsmogelijkheden in uw land zou overwegen en nagaan alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt dat Mungiki-leden wel degelijk vervolgd worden en

dat er ook beschermingsmogelijkheden zijn voor slachtoffers van (intra-familiaal) seksueel geweld, zeker trouwens in Nairobi waar u, volgens uw verklaringen, voor uw vertrek uit Kenya verbleef.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u de interne vluchtalternatieven niet hebt overwogen. U verklaart dat uw moeder twee broers heeft in Rimuru (zie gehoor CGVS, p.2). Wanneer u wordt gevraagd of u niet bij de familie langs uw moeder's kant terecht kon, antwoordt u dat ze ver wonen en u geen geld had (zie gehoor CGVS, p.10). U verklaart niemand te hebben gevraagd om u wat geld te geven (zie gehoor CGVS, p.10). Noch trachtte u om zonder middelen naar uw familie te gaan, hoewel u eerder wel zonder middelen de bus nam (zie gehoor CGVS, p.9). Nochtans mag ook hierbij worden aangenomen dat u eerst uw familie zou contacteren en raadplegen alvorens u besluit een vreemde te volgen, uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen.

U toont alvast niet aan de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst te hebben uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen nieuws heeft uit uw land van herkomst. U stelt dat u mailde met een vriendin (A.), die u antwoordde dat ze ok is (zie gehoor CGVS, p.3). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer nieuws zou gevraagd of gekregen hebben. Zo blijkt aan het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u nog in bezit bent van uw mobiele telefoon (zie gehoor CGVS, p.11). Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn. Het feit dat u naliet dit te doen tast de ernst van uw vrees bijkomend aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent tenslotte niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Het medische attest (dd.9.6.2008 van Dr (A.V.R.) stelt dat u besneden bent en u twee weken zwanger was, wat hierboven niet betwijfeld wordt. Bovendien vermeldt dit attest niets over de omstandigheden of periode waarin u besneden werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing. Zij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een te hoog verwachtingspatroon heeft ten aanzien van haar kennis over de Mungiki. Verzoekster argumenteert dat haar vader slechts vanaf 2007 tot deze sekte behoorde en zij hier dus nooit in opgegroeid is. De bestreden beslissing zou hier ten onrechte geen rekening mee hebben gehouden, te meer daar ook haar moeder zich zou verzet hebben tegen deze bevlieging van haar echtgenoot. Volgens verzoekster moet de vraag gesteld worden of haar vader al volledig ingewijd was in de Mungiki-cultuur, gelet op zijn recente "bekering". Aldus kan van haar geen grote kennis worden verwacht.

Verzoekster werpt op dat zij zich in een dubbelzinnige situatie bevindt doordat zij enerzijds haar vader en de sekte ontvluchtte en anderzijds het reële gevaar bestaat dat zij door de overheden zelf als een Mungiki-lid wordt gekenmerkt, gezien de bekering van haar vader, waarbij zij verwijst naar de houding van de politie toen zij na de besnijdenis om hulp vroeg. Verzoekster wijst op artikel 48/3, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980, waarin wordt gesteld dat een vervolgingsvrees tevens kan voortspuiten uit een feit dat een kandidaat-vluchteling een bepaalde eigenschap wordt toegedicht die zij in realiteit niet heeft. De fysieke eigenschap dat zij besneden is zou de verdenking te behoren tot de Mungiki versterken.

Dat zij geen interne vluchtalternatieven overwoog kan haar volgens verzoekster niet worden verweten gezien zij geprangd was tussen haar vader en de Mugiki enerzijds en de overheden en de gemeenschap die haar verdenken anderzijds.

Verzoekster werpt op dat zij omwille van de onvoorziene omstandigheden waarvan zij het slachtoffer werd niet meer over haar documenten beschikte.

Zij is van oordeel dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert als behorende tot een sociale groep, waarbij ze verwijst naar rechtsleer dienaangaande.

Het CGVS zou verzoeksters problemen nooit daadwerkelijk onderzocht hebben.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij aangaande haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoekster niet kon aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou zijn aangekomen in België, noch of er al dan niet een vals paspoort werd gebruikt (administratief dossier, stuk 12, nr.33-34). Zij kon evenmin aangeven onder welke naam zij zou hebben gereisd, noch hoeveel haar reis zou hebben gekost (administratief dossier, stuk 3, p.5-6).

Verzoekster verklaart haar vader te vrezen, die haar sinds januari 2008 seksueel zou misbruikt hebben en haar in april 2008 gedwongen zou hebben tot de Mungiki toe te treden door middel van een besnijdenis, waarna hij haar met de dood bedreigd zou hebben nadat ze het huis waar ze besneden werd ontvlucht was. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat verzoekster er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken gezien de uiterst vage verklaringen die zij aflegde met betrekking tot de activiteiten van haar vader voor de Mungiki en over de Mungiki in het algemeen (administratief dossier, stuk 3, p.4-5). In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, wordt van haar geenszins een gedetailleerde kennis gevraagd. Dat haar vader zich slechts sinds 2007 had aangesloten bij de Mungiki staat er niet aan in de weg dat van verzoekster, die beweert haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor haar vader en de sekte, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op een aantal eenvoudige vragen hieromtrent. Dit klemt des te meer daar zij 23 jaar was op het ogenblik van de feiten en derhalve verondersteld kan worden dat zij zich tracht te informeren over de sekte die sinds haar vaders toetreding voor ernstige problemen zorgde binnen het gezin, zeker nadat haar moeder in januari 2008 verdween toen verzoeksters vader van haar eiste dat zij besneden werd. Dat verzoekster zich hierna geen verdere vragen heeft gesteld komt weinig aannemelijk over.

Indien haar relaas al geloofwaardig zou worden geacht, quod non, wijst de bestreden beslissing met recht op het feit dat verzoekster naliel de nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten en nooit een intern vluchtalternatief overwogen heeft. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de Mungiki wel degelijk vervolgd worden door de Keniaanse autoriteiten, alsook dat er verschillende programma's en organisaties bestaan die zich inzetten voor slachtoffers van intra-familiaal geweld, zeker in Nairobi, waar verzoekster voor haar vertrek uit Kenia zou verbleven hebben (stuk 15: "landeninformatie"). Verzoeksters verweer als zou zij door haar besnijdenis verdacht kunnen worden van het behoren tot de Mungiki, waardoor ze door de autoriteiten vervolgd zou worden, overtuigt geenszins. Dat zij één maal een politieagent aangesproken heeft, die weigerde haar te helpen omdat ze geen geld had (administratief dossier, stuk 3, p.9), toont niet aan dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten als slachtoffer van de Mungiki. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij hiertoe ernstige pogingen onderneemt, alvorens haar land te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Economische motieven worden door de bestreden beslissing terecht niet als afdoende reden aangenomen waar verzoekster stelt dat zij zich niet elders in Kenia, bijvoorbeeld bij familie van haar moeder, kan vestigen teneinde de voorgehouden problemen met haar vader te ontvluchten. Dat de vrouwen die haar besneden hebben haar zouden kunnen herkennen en haar vader zouden waarschuwen kan evenmin worden aangenomen.

Verzoekster weerlegt de bestreden motivering niet waar deze terecht wijst op het feit dat zij onvoldoende ernstige pogingen ondernomen heeft om contact te zoeken met mensen van haar thuisbasis om zo de evolutie van haar vermeende problemen en de actualiteit van haar vrees te na te gaan (ibid., p.2). Deze motivering wordt derhalve als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoekster voert aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zij argumenteert dat ze behoort tot een sociaal zwakke groep die een hoge kans loopt om misbruikt te worden en stelt dat haar besnijdenis hier een bewijs van vormt. Zij stelt wel degelijk een reëel risico op schade te lopen.

2.2.2. Verzoekster baseert zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas. De louter algemene bewering te behoren tot een sociaal zwakke groep volstaat geenszins. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent haar relaas (zie sub 2.1.2) en de elementen in het administratief dossier, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aan verzoekster kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS